

ning omtrent vil være den samme, enten man tager samtlige ved Forpleiningscorpset Ansatte, eller man tager Samtlige med Undtagelse af 4.

Madsen: Jeg troer ikke, at jeg behøver med mange Ord at anbefale det Forslag, der er stillet under Nr. 5 b., da den ærede Ordfører saa tydelig og klart fremhævede for Thinget, hvilken Betydning dette Forslag har. Man seer tydelig nok, at Hensigten dermed er, at Personer, som ellers ikke ere dygtige til at indtræde i Hærens Rækker enten som Combattanter eller Militairarbeidere, paa denne Maade skulle kunne faae fri Underviisning, Orlovspenge og de øvrige Rettigheder, der ere tilstaaede Combattanter og Militairarbeidere, og endda have den Fordeel, at de bedre kunne uddanne sig til deres fremtidige Løbebane enten i Told- eller Postvæsenets Tjeneste. Dette er jo Betydningen af Forslaget, og jeg overlader nu til Thingets ærede Medlemmer selv at bedømme, om det vil stemme for Fleertallets eller Mindretallets Forslag.

Zable: Jeg vilde tillade mig en Bemærkning angaaende en Paragraph, hvortil Udvalget ikke har stillet noget Forslag, og udtale min Forundring over, at Udvalget ikke har stillet noget Forslag, men tillige naturligtviis bemærke, at et enkelt Medlems Forsøg paa at rokke ved et saadant Princip som det, der er udtalt i Paragraphen, vilde være aldeles frugtesløst ligeoverfor et saa talrigt Udvalg. Det Sted i Loven, hvortil jeg skal tillade mig at gjøre en Bemærkning, er § 21, hvor der staaer, at „Intendantpladserne og de høiere Pladser i Corpset besættes med Mænd, der have eller have havt Ansættelse i Hæren eller under Krigsministeriet“. Naar de ærede Medlemmer see, hvad denne Sag handler om, at det er Ordningen af Hærens Forpleiningscorps, og vi kaste Blikket tilbage paa den Historie, vi have oplevet siden 1848, og den ærede Krigsminister maaffee ogsaa vil mindes, hvilken Byrde det har været for ham, at tidligere

Ministre have maattet forpligte sig til at give visse Personer i Hæren Afgang til visse Poster, saa forekommer det mig, at naar man skal give Love om det Slags Sager, skulde man ikke binde Regjeringens Hænder isorveien; thi naar jeg seer hen til de to Afdelinger, som der her kunde blive Tale, om til at staae i Spidsen for en Sag, der i alle Hæere har fremkaldt og kan fremkalde den højeste Grad af Mistillid, deels af Ulyndighed deels af andre Grunde, saa spørger jeg, om de Mænd, der have faaet deres Uddannelse i Hæren, virkelig skulde være stilkede til at overtage disse Poster. Man kan derhos vist ligesaa lidt sige dette om de ærede Herrer, der have havt Ansættelse i Krigsministeriet, hvad vi ogsaa kjende af vor Erfaring fra 1848. Det er dette, jeg ikke kan forstaae, at de Mænd, til hvilke en saa vigtig Administrationsbranche skal overlades, alene skulle udtages af disse to Afdelinger, at man vil binde sine Hænder saaledes, og det er dette, hvorover jeg vil udtale min Forundring. Jeg troer ikke, at man behøver at have megen Indsigt i disse Forhold for at see, at der netop isærdeleshed paa Grund af Ulyndighed er blevet udgivet mangfoldige Summer af Statskassen, som ikke vilde være blevne udgivne, dersom de vedkommende Pladser havde været besatte med praktiske Folk.

Da Ingen yderligere begjærede Ordet, fik man til Afstemning, hvorved:

- 1) Forslag af Udvalget til § 1:
 §. 5. For: „31 Intendantter“ sættes: „30 Intendantter“.
 vedtoges eenstemmig med 64 Stemmer.
- 2) Forslag af Samme til samme Paragraph:
 §. 6. For: „9 Stabsfergenter“ sættes: „6 Stabsfergenter“.
 vedtoges eenstemmig med 68 Stemmer.